

PRVNÍ A DRUHÝ LIST PETRŮV

MUDr. Horst Müller

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 1 2018

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

První a druhý list Petrův

Končíme naše studium listů apoštola Petra. Bylo to úžasné studium. Více než 13 týdnů jsme studovali, jaké dědictví Petr převzal od Spasitele. A také to, co vlastně znamená být Ježíšovým následovníkem. Viděli jsme, že se Petr zaměřuje na cíl. Když jsem se na počátku tohoto čtvrtletí, ale i předtím, připravoval, abych zjistil, co vlastně chce Petr říci, musel jsem si tyto dva listy několikrát přečíst, abych viděl cestu, tu červenou nit, kterou nám Duch svatý chce zprostředkovat. Nebylo to jednoduché, protože Petr píše velice soustředěně – v jediné větě použije mnoho detailů. A pokud to člověk neví, pak nerozumí, kam Petr míří. Celkem dobře jsme si objasnili, že Petr popisuje cestu věřících od znovuzrození až do cíle. Tou cestou v Petrových listech není nikdo jiný než Ježíš Kristus. On je tou cestou, po níž sám šel. Ale mnozí křesťané se domnívají, že když tou cestou již prošel Kristus, že my už po ní jít nemusíme. To je samozřejmě obrovský sebeklam. Taková víra přináší myšlenku, že ač je Kristus cestou, já po ní jít nemusím. Petr zdůrazňuje, že Kristus je cesta, on ji razil tou „houštinou“, tou temnotou tohoto světa, a sám ji pro nás otevřel. A naše cesta má počátek ve znovuzrození. Dalo by se říci, že znovuzrození vyžaduje napřed kříž, pak budeme znovuzrození. Tehdy to staré umírá a pak začneme jít po té cestě. A cíl této cesty není nic jiného než dosáhnutí Kristova charakteru. Apoštol Petr má také cíl, totiž že tento Kristův charakter musí být zjevný v nás, když bude Ježíš Kristus přicházet. První myšlenka, kterou v průběhu píše, je nebezpečí křesťanů, kteří se odchýlí od cesty, a tím jsou svedeni někam do houští. A tomu chce jistě těmito slovy zabránit. Ale nejde jen o to, abychom se zaměřili jen na to zlé, na to, co nás může odklonit z cesty. Jde tu o porozumění, k čemu to všechno je. Proč máme jít tou cestou.

Příprava

„Toto vám, milovaní, píšu již druhý list, ve kterém připomínáním a probouzím vaši čistou mysl, abyste pamatovali na slova předpověděná

svatými proroky a na příkaz Pána a Zachránce, předaný vašimi apoštoly.“ (2Pt 3,1-2) (F. Žilka) Existuje něco, co nás drží na té cestě a tím je slovo proroků a to je příkaz Zachránce. Otázkou je jen, na co se obojí zaměřuje. Co je účelem prorockého slova a Zachránceva příkazu? Viděli jsme, že historii našich dějin je časový průběh, je to čas před Kristem a první příchod Kristův. Pak dlouhé časové období temného středověku až do roku 1798, kdy pomalu začíná přicházet světlo a začíná doba konce, která má připravit Boží lid pro druhý příchod Ježíše Krista. Poté přichází milénium a pak třetí Kristův příchod.

Takový je časový průběh plánu spasení v našich dějinách. Prorocká slova, jak jsme viděli, se zaměřují na tři stěžejní body. Totiž na všechny tři Kristovy příchody. Petr objasňuje, že proroci psali o Kristu, jak měl přijít. Ale především Jeho sláva. Jeho opětovný návrat a poté věčný život. Nyní jsme viděli, že se všechna prorocká slova zaměřují na dobu konce a tak se také i Petr zaměřuje na dobu, kdy se lidé mají připravovat na druhý příchod. To je koneckonců ta červená nit Petrových dopisů.

Bible nedává smysl, pokud nejde o to, aby připravila Boží lid na druhý Kristův příchod. Připravený musí být nejenom lid, ale i celý svět. Zjistili jsme, že Ježíš může přijít jedině tehdy, když ovoce dozraje, když i Boží lid dospěje k plnosti a světu je ukázán jasný Boží obraz. Díky tomuto jasnému obrazu bude celý svět soustředěný na Boha. Svět bude moci učinit své definitivní rozhodnutí, jestli jít s Bohem, nebo bez Boha – teprve pak přijde konec. Proroci se zaměřují na konec. Ježíšův příkaz, který jsme četli v Matouši 24,14, má totožný cíl. Ježíš říká: *„Toto evangelium království bude vyhlášeno po celém světě na svědectví všem národům. A tehdy přijde konec.“* A jestli si vezmeme ještě jeden text předcházející, pak ve verši 13 říká: *„Ten však, kdo vytrvá do konce, bude zachráněn.“* Plán vykoupení se nesoustřeďuje na průběh posledních 6000 let. Cíl, to je to, k čemu všechno pracuje. Ježíš dal svůj příkaz ke zvěstování evangelia proto, aby bylo známo, kam vše směřuje. Proroci a Ježíšův příkaz dosahují až ke konci. A proto Petr říká a píše také i Pavel, že tyto věci budou naplněny, protože konec nemůže přijít, neboť ten závisí na připravenosti světa.

Noemova výzva

Musí nastat čirost, jako za Noe. V době, kdy Noe stavěl archu, měli lidé čas vejít do archy. Ve chvíli kdy Noe se svou rodinou vešel, zůstali všichni venku. Představte si, že by všichni vešli do archy, po tom, co viděli, jak zvířata sama od sebe jdou po párech k arše. Tento úkaz je přece musel vyburcovat, musel jim jasně říct, že tady nastává konec. Zvířata vstupují sama od sebe do archy a zaujmají svá místa. Možná někteří zvědavci dokonce mohli dovnitř zavolat nebo i nakouknout, každopádně tam ale nezůstali. A pak přichází Noemova poslední výzva k lidem jeho doby. Stojí ve dveřích. Jeho žena, jeho děti a oženění synové jsou uvnitř se svými ženami a teď tu Noe stojí naposledy a říká, kdo chce, musí vejít. Kdo není v arše, bude ztracen. Jde dovnitř a dveře se zavírají, ale ne lidskou rukou. Jsou zavřeny Boží rukou, protože doba pro rozhodnutí uplynula. Co lidi drželo, že zůstali tam venku? Nic. Nic, kromě jejich nevíry, jejich zatvrzelosti. Jejich zvrácené srdce bylo tak zvrácené, že Bůh už neměl žádnou jinou možnost, jak by mohl být ještě někdo zachráněn, úplně jedno, jak dlouho by ještě čekal. Přesně tak tomu bude v době konce. Vybral jsem tento konec kvůli přehledu v Petrových listech.

Petr píše o minulosti kvůli dnešku, protože chce připravit lid pro konec všeho. Petr věděl, jak těžké budou časy dnešních dnů. Kolik zmatku zde bude vládnout. Proto už Bůh ve Starém zákoně, v čase před Ježíšem Kristem, skrze proroky, a později skrze učedníky všechno připravoval pro tento čas. Od nynějška až k sedmi ranám. To jsou ty dveře, kterými se vchází do archy. Ne skrze svévoli. Ne, protože celý svět viděl Boží tvář v jeho dětech. Celý svět byl obeznámen, a když už nebylo nikoho dalšího, kdo by chtěl vejít do archy a nikdo, kdo by z ní chtěl vyjít, zapečetil je Bůh pro věčnost a ostatní zapečetil pro smrt. Pak nastalo sedm ran, Boží hněv. Vyjasněme si to.

V období Noema stačil jeden člověk, který kázal - měl určitě více lidí, kteří mu pomáhali. Ti zemřeli ještě před potopou, ti budou také mezi zachráněnými. Ale když Noe vešel do Archy a všichni, kteří žili, došlo náhle k rozuzlení. Nestalo se, že by někdo neměl zprávu o tomto celém příběhu. Každý znal to poselství, neboť poselství došlo ke všem lidem tehdejší doby. Nebyl jediný, který by byl vynechán. Bylo to intenzivní

dílo hlásání evangelia, které zvalo k vejítí do archy. Ale teď, teď žijeme v naplnění, v opakování podstaty příběhu. Ne v tom, kdy žilo jenom několik tisíc nebo milionů lidí, jako tehdy. My tu dnes máme sedm, skoro osm miliard lidí. Všichni musí uvidět archu, všichni musí dojít k poznání a učinit konečnou volbu. Proto Petr použil obraz archy. Použil ho ve svých listech v souvislosti s dnešní dobou.

Ve druhém listu, ve třetí kapitole ve verších 5-7 se píše: *„Je jim totiž skryté, neboť to chtějí, že nebesa byla od pradávna a země povstala z vody a skrze vodu slovem Božím, skrze něž také tehdejší svět zahynul, když byl zatopen vodou. A týmž slovem jsou nyní nebesa a země uschovány k ohni a střeženy pro den soudu a záhuby bezbožných lidí.“* ČSP Zde máme Boží Slovo, které všechny věci udržuje, aby mohl každý přijít k poznání pravdy, ale k tomu potřebuje Bůh Noema.

Petr potřebuje...

To jsou učedníci, to je tento svatý národ, nebo vyvolený lid, královské kněžstvo, svatý národ, lid určený k Božímu vlastnictví. To je ten národ, který symbolizuje Noema. Ten má hlásat ctnosti toho, který nás povolal z temnoty do podivuhodného světla. Petr chce připravit takového Noema. Touží připravit národ, který přinese tomuto světu poselství, aby mohla už konečně ustát bída a utrpení. Národ Boží, který bude jako Noe, ponese poselství od jednoho konce světa ke druhému, jasné poselství evangelia. Ale někdo musí toto evangelium prožívat. Není to poselství, které by nemělo co dočinění s praktickým životem. Proto chce Petr ve svých listech jasně poukázat na cíl. Bůh potřebuje Noema. Bůh potřebuje lid, který to vše zakončí. Ale jaký musí být tento lid? Tento lid musí být přesně takový, jak jej popsali proroci; svatý lid, zvláštní lid, ostatek. Petr poměrně jasně říká, že „den Páně přijde,“ od verše 10, „jako zloděj v noci. V něm nebesa s rachotem pomínou, prvky se zářem uvolní a země a její činy budou spáleny. Když se toto všechno takto rozplyne, jací musíte být ve svatém způsobu života a zbožnosti vy?“ Co se musí předtím stát, co musí přijít? Petr zasadil do pozadí Ježíšův příkaz. Petr věděl, že Ježíš řekl, že evangelium musí být kázáno celému světu a teprve pak může přijít konec; a kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Na cestě tohoto způsobu života je mnoho nebezpečí, při kterých lze uklouznout, a cesta bude stále užší

a užší až bude možno žít jenom z víry. „Jací musíte být ve svatém způsobu života a zbožnosti vy, kteří očekáváte a urychlujete příchod Božího dne! Kvůli němu se nebesa rozplynou v ohni a prvky se žářem roztaví.“ To je náš cíl. To je Petrova jasná výpověď. Doufám, že jsme nezapomněli, že i Pavel, kterého zde zmiňuje, říká přesně totéž ve všech svých listech, zvláště pak v listu Židům, kde objasňuje, že musíme dojít k cíli a podotýká, že všichni věřící všech dob doufali v tento den Jeho příchodu.

Co je naším cílem?

I Abraham už nestavěl žádné pozemské město, protože pracoval a očekával město, které má pevné základy. A vida, nyní jsme dorazili k bodu, kdy se má všechno naplnit, ale Boží lid spí a nemá ani v úmyslu konečně odejít z této země. Petr říká ve verši 13: *„Podle jeho zaslíbení očekáváme nová nebesa a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.“* Protože to, co máme my zde, je čistá nespravedlnost. Naším cílem není, abychom se tu měli jako v bavlnci. Petr a proroci se snažili o obezřetnost, protože věděli, že v posledních dnech to bude takové, že už nikdo nebude čekat na Ježíšův příchod. Ježíš sám říká, že zdali pak se najde na zemi víra, když bude Syn člověka přicházet? Neříká to jenom o světě, ale také o těch, kteří jsou povoláni být světlem a solí na zemi. Pro co žiješ? Co je cílem tvého života? Mít tady pohodlí nebo pracovat, aby bylo dílo ukončeno? Dospět k plnosti, abychom mohli osvítit svět? Podívejme se na to lépe.

Růst v poznání

Petr nám ukazuje jasnou cestu z temnoty, z hříšné přirozenosti. Temnota, lež. Jde o to, abychom uvedli v praxi kroky, nebo schůdky, které nám byly ukázány už v první kapitole Petrova druhého listu, abychom odráželi Boží obraz. **A prvním krokem v tom všem je víra.** Tato víra mě nejprve vede ke kříži, protože tam musí být moje já ukřižováno. Bez smrti mého já nemůže mít pravda v mém srdci místo. V našich srdcích je místo jen buď pro pravdu, nebo pro lež. A jelikož jsme se narodili ve lži, musí pravda lež sesadit. Kříž nám přináší pravdu a umrtvuje lež. A potom, co jsme ukřižovali své já, jsme znovuzrození. Nesmíme ale zůstat jako malé děti jen při narození. Musíme vystoupat po těch schůdkách až k plnosti. Je psáno o svatém způsobu života, ale co je vlastně tento svatý způsob

života? No, to jsou přesně tyto kroky, tyto stupínky. Celé dílo vychází z víry, z víry ctnost, z ctnosti roste poznání, s poznáním přichází sebeovládání a střídmost, ze sebeovládání vychází vytrvalost a z vytrvalosti zbožnost nebo podobnost Bohu. To znamená, že člověk žije v plném vědomí toho, že je Božím stvořením. Z toho povstává bratrská láska a z ní láska *agapé* ke všem lidem. Nemilujeme už jenom své milé, ale také naše nepřátele, kteří nám chtějí činit jen zlo. Milujeme je všechny, protože jsme došli tam, kam jsme měli. Jedná se tedy o postupný děj. Při znovuzrození mám jen málo víry. Tato malá víra mě vede k malým ctnostem, ty mě vedou k malému poznání, to mě vede k malé střídmosti, ta mě vede k malé vytrvalosti, ta mě vede k malé zbožnosti a k malé bratrské lásce a k malé lásce *agapé*. To znamená, že ještě nejsem hotov. Ale tím, že svoji víru den za dnem cvičím, že den za dnem čistím své srdce od chyb mocí kříže, tak rostu a rostu, až dorostu plnosti, a když budu úplně nahoře v lásce *agapé*, došel jsem ke konci ve svatém způsobu života. A nyní čtème ještě jednou verš 14: „*Proto, milovaní, očekáváte-li tyto věci, vynasnažte se, abyste jím byli nalezeni v pokoji, bez poskvrny a bez úhony.*“ Tyto věci jsou nahoře. Pak, když očekáváme, to znamená, že pracujeme v očekávání na nové nebe a novou zemi, a že se snažíme, znamená, že vynakládáme veškeré úsilí na to, abychom získali čistotu, svatost, bezúhonnost a abychom byli nalezeni v pokoji, když doba milosti skončí.

Utrpení

Petr chce tedy připravit lid, ale když mluví v celé této souvislosti, často se opakuje a ukazuje, že tato cesta je cestou utrpení. Už jsme o tom spolu hovořili, že utrpení nutně nepřichází kvůli Bohu. Utrpení nikdy nepřichází od Boha. Utrpení je následkem odvrácení se a oddělení se od Boha. Když Adam s Evou padli do hříchu, tato slepota, ten sebeklam, že teď získali nějaké vyšší bytí, že teď jsou zčásti Bohem nebo Bohem zcela, nic z toho se neudálo. Nikdy by to nemohli poznat, kdyby je Bůh nepřivedl do následků utrpení. Byl to Bůh, kdo je vypověděl z ráje. To je utrpení. Byl to Bůh, kdo postavil dva anděly před bránu zahrady, aby již nikdy do ní nesměli vstoupit. Bůh řekl, že teď mají zemi pro sebe, na které je bída, a to je teď jediný prostředek k tomu, abyste si uvědomili svoji slepotu. Jediný prostředek k tomu, abyste viděli, že je ve vás něco pokřiveno,

že je ve vás něco špatně, něco, co musí být z vašeho života vzdáleno. Bez utrpení nejsme schopni vidět naši nouzi.

Minulý víkend jsem mluvil s jedním mladým mužem, mohl mít okolo třicítky, měl velmi zhoubnou rakovinu kostí. Šance na přežití téměř žádné nebyly. Nějakým způsobem došel k tomu, že mne navštívil. Je věřící člověk. Bůh to vedl tak, že jsem s ním mluvil po telefonu. Pokoušel jsem se mu zhruba vysvětlit z jeho životní cesty, že v jeho srdci je klam, a tento klam musí být vyhozen. Je to něco, co nás dělá nemocné, aniž bychom si to uvědomovali, nebo chtěli. Otázkou jen je, jestli jsme připraveni rozpoznat ze své nouze, o co tu jde? Mluvil jsem s ním a mezi jiným mi řekl, že měl problém vůbec začít sledovat moje přednášky. Řekl, že lidé, kteří mu mě doporučili, aby se na mě podíval, co říkám, žili docela jiným životem. Jestliže prý říkám pravdu, pak bych musel jinak žít, a to je pravé poselství. Není to pozoruhodné smýšlení? Myslím, že to má pravdivou podstatu. Člověk chce vidět v tom, kdo něco tvrdí, také charakter, proto musíme mít na konci času takové bytí, že když mluvíme o Bohu, lidé musí říct, vy jste jako Bůh. Ne, že jsme Bohem, ale mít Jeho bytí-smýšlení, mít Jeho lásku. Pak v nás bude nejprve vidět Boží láska. Pak mi ještě řekl, že ti, kteří mu mě doporučili, nebyli dokonalými bytostmi. Tak se nechal svést. Řekl, že má jednoho důvěrného přítele, který mu to taky řekl, a protože tento přítel mu to řekl, tak jsem se vůbec odvážil ti zavolat. Nyní jsme se osobně setkali.

Muž sedí přede mnou a neví, kolik času mu ještě zbývá. Zkousím mu vysvětlit podle jeho životní zkušenosti, že v něm je cosi, co musí nejprve objevit a musí se toho zbavit. A on řekl, že v něm nic takového není, že žije s Bohem, že všechno, co dělá, dělá z Boha. Řekl jsem mu dobře, pak musíš být Jobem, protože Job byl zkoušen a byl si jist svým dobrým životem. Job si byl jist tím, že v jeho srdci není nic zlého a utrpení to prověřilo. Nemůžeme nikoho soudit, nemůžeme totiž vědět, co se v lidském srdci ukrývá. Ale já toho člověka neznal, a ani, které znám, ti také neznají jeho život a ani neví, odkud pochází. Nikdy jsem ho neviděl. Nikdo mi neřekl, že vede dobrý život. Je to tak těžké vědět, nebo ne? Nicméně potřebujeme nakonec svědectví svatého způsobu života? Chtěl bych jenom něco vyzvednout a poukázat a tomuto muži jsem také poukázal na tento příklad.

Řekl jsem: Ezechiáš byl král, který si myslel, že všechno dělá ze správných pohnutek, dokud na něj Bůh nepřivedl zkoušku, kdy onemocněl a byl znovu uzdraven, a pak přišli poslové z Babylona a rozhlíželi se a v Ezechiášovi se projevuje srdce, které je všechno ostatní, jen ne čisté, tak, jak se modlil ve své modlitbě v Izaiáši 38. Bůh nás musí přivést do nouze, aby viděl, jestli se nad sebou zamyslíme.

Některé také může přivést do blahobytu, aby viděl, na čem stojíme. Na co se spoléháme. Do čeho vkládáme svou důvěru. Jenom utrpení není myslitelné pod slepotou, protože má účel, totiž, že musí slepotu odhalit stejně, abych ji rozeznal a odstranil, protože je tak těžké ji rozeznat.

Proto to není jednoduché se silně věřícími lidmi, když jsou v utrpení, které vychází z lidského těla, aby rozeznali, že v nich je něco, co chybí, protože věřící, podvedený věřící, nevidí, jak zlé to s jeho srdcem je. Nevidí, jak zlé to je, a protože to nevidí, nemůže to ani změnit.

Job věděl o své hříšnosti. Job věděl o hříších. Job věděl, jaké má být srdce. Toužil po tom, aby dospěl k dokonalému očištění srdce. Je to dobrý a povzbuzující příklad, že je to možné.

Tak jako Enoch. Tak jako Eliáš. Tito tu celou cestu zvládli za pár let života. Nyní to musí zvládnout ode dneška do doby konce také někteří. Viděli jsme ty, které si Bůh ponechá u sebe, těch 144 000, aby mohl být dán světu dokonalý obraz o tom, jaký Bůh je v životě člověka. Věřící lidé - a to je konflikt, který někdy opravdu neumím probádat (vyzkoumat), že člověk může být tak věřící, a přesto tak slepý. Takoví byli farizeové v době Krista. Dnes nemohu nikoho soudit, ale vidíme to, že člověk, čím je sebezbožnější, tím hůře dokáže rozeznat, že je v jeho srdci něco, co ho klame.

Jen ze své zkušenosti mohu říct, když mě Bůh před 14 lety obrátil, když mi pomohl ke znovuzrození, tehdy jsem se viděl, a viděl jsem se opravdu dobře, neměl jsem žádné větší problémy než moje touhy a to, jak jsem viděl, myslel jsem, že je to moje trápení. Touhy byly v okamžiku pryč. (Má životní zkušenost, kterou již znáte) Nyní uběhlo 14 let a já získávám stále hlubší vhled do svého srdce a musím křičet a ptát se: „Jak mám teď

z tohoto trápení vyjít?“ Potřebuji víru, ale tato víra musí růst, protože čím víc se vidím, tím nemožnější se mi jeví to, že bych to mohl zvládnout, protože vidím svoje trápení, vidím své srdce. Je to ohromný proces, kterým mě Bůh provádí, v němž stále více poznávám svou slabost. Mám dojem, že Bůh někdy svou milost stáhne nebo se sám stáhne zpět, tak jako v životě Ezechiele se stáhnul zpět ve chvíli, kdy vyslanci z Babylona přišli, aby sám viděl, co je v jeho srdci. Bůh mě vede do okolností, kdy se děším malicherností, které bych mohl udělat. Jak mě dovede i maličkost vyvést z klidu, z pokoje, v němž mám být nalezen. Z vytrvalosti, z lásky k ostatním. Proto musím říct, že dnes potřebuji mnohem více víry, protože se vidím v horším a větším utrpení než před čtrnácti lety, kdy jsem se obrátil. Myslím, že to je vcelku běžný proces. Teprve pak může dojít k čištění, až dosáhne do nitra srdce. Bylo by zlé, kdybych dneska tvrdil: „Hoho, jsem v pohodě,“ a nedokázal ve svém životě nalézt chyby. Jej, já nacházím tisíce chyb! Nemůžu se ani dokonce obhajovat, a taky se nechci srovnávat s tímto mladým mužem, jenom chci říct: pro mě by bylo na pováženou říct, že už není nic víc, co by mě v srdci klamalo, protože právě v té chvíli, kdy to říkám, pravděpodobně sám sebe klamu.

Je vždy správné to, co činím?

Tento konflikt existuje ve věřících lidech, kteří jsou vysoce zbožní podle svého mínění, mají svou spravedlnost - ale není to spravedlnost Kristova, kterou nesou. Dívají se na sebe a říkají, že žijí jenom s Bohem. Všechno činím jedině z Boha. To není první člověk, kterého jsem potkal, že by mi říkal, že prodělává těžkou nemoc. A říkám si: nebudu soudit, ale vyzkouším je. Jak těžké je zkoumat sebe, když si člověk myslí, že všechno zvládne. Objasněme si to.

Bůh potřebuje utrpení, aby nám ukázal věci v našem srdci, a postupem času to utrpení musí být větší a větší. Před koncem času bude toto utrpení tak velké jako to Jobovo, předtím než onemocněl. Myslím to utrpení, kdy ztratil všechny, kdy už s ním nikdo nebyl. To ještě nebyl nemocný, ještě nebyl Bohem, řekněme, opuštěný, tak jak to pociťoval on. Job byl v největším utrpení, všechno bylo pryč. Také přijdeme do takového utrpení, a pak se ukáže, zda stojíme v pravdě, nebo nikoli. Protože pak bude na našem způsobu života viditelné, budeme-li pokornými lidmi

jako Kristus. Toto utrpení nás vyzkouší, kde stojíme, neboť svou reakcí na těžkosti dáváme najevo, jestli je Kristus mým životem, nebo není.

A v Jobově případě to bylo vidět i na životě a nejen na slovech. Jeho způsob žití prokázal, že byl v pravdě, že sám sebe neklamal, když říkal: Nemám ve svém srdci nic zlého. Že není ani jediný den, když se ohlédne zpět, kdy by měl výčitky svědomí, protože žil bohulibým životem, který také jiným zjevoval. Job miloval Boha a jeho chování dokazuje, jaké měl smýšlení také sám o sobě. To znamená, že se musíme ujistit v našem chození s Bohem, zda vedeme svatý vztah. Musí to být opravdové vědomí, a aby se mohlo takové povědomí opravdu zrodit, jestli to je skutečně tak, musí to dát velké utrpení. Takže opravdu každý může vidět, jak se chováme. Jobovo chování bylo takové: „Jsem chromá noha, slepé oko.“ Přečtěte si to ještě jednou. Job vedl takový způsob života, kdy nebylo vidět nic urážlivého pro jeho okolí, nikdo mu nemohl nic vytknout, ledaže by ho někdo obviňoval kvůli jeho víře. Jeho čtyři přátelé neměli proti němu v ruce nic, jenom své domněnky a s těmi proti němu bojovali. Ale nemohli říct: „Hej, Jobe, viděli jsme, že jsi udělal to, nebo to.“ Obvinili ho, že by to tak mohlo být, ale všechna tato obvinění byla falešná. A tak říká také Petr: Ti, kdo vás obviní, mají být prokleti, protože vidí váš způsob života, že se něčím vyznačuje.

Jsou dvě úrovně: věřící, který je slepý, a čím je zbožnější, tím více se stává zaslepeným. Nic víc ho nedokáže z toho vytáhnout, protože je přesvědčený, že je v pořádku. Když bude ve svém životě vyzkoušen, pak pozná, že všechno byl jenom sebeklam. Pak povstane a bude soudit, křížovat, a tito budou ty dvě skupiny v posledních dnech. To znamená ty zlé a silně náboženské. Budou se sjednocovat s cílem přivést zde na ně velké utrpení. V tomto velkém trápení se ti, kteří stojí v pravdě, osvědčí jako praví. Nejenom co tvrdí, jedno, co se stalo v jejich životě, jedno, jakými zkouškami prošli, jedno, kolik kdo měl tělesného utrpení, nebo kolik se komu vysmívali, nebo mluvili zle o nich, jedno, co člověk jim udělá. Ukáže se, že reagují s láskou *agapé*, reagují s plnou trpělivostí, s plnou podobností Kristu ve velkém soužení. A když tak ve své zkoušce obstojí, a když v tom všichni lidé uvidí, na které straně stojí, pak každý z lidí učiní poslední konečné rozhodnutí. Tak bude zapečetěno 144 000.

Největší utrpení přijde na bezbožné. Je to vůbec největší soužení, kterým jako lidé musíme projít. Bible říká, že taková doba na zemi ještě nebyla.

Vítězství...

Vždyť i v Danieli 12,1 čteme: „*A právě v onom čase povstane Michael, ten velký kníže, jenž zastává tvůj lid, a nastane čas soužení, k jakému nedošlo, co jsou národem, až do onoho času. A právě v onom čase unikne tvůj lid, každý, kdo se nachází zapsán v knize.*“ Bůh ušetří mnoho lidí, kteří nebudou moci projít touto dobou, kteří budou v období velkého utrpení zkoušeni a zemřou. Mnozí jako mučedníci, pravděpodobně také mnozí jako oběti katastrof, které budou stále přicházet. Bůh ochrání svůj lid pokojem a potom na konci doby milosti bude pouze těch 144000, kteří budou zapečetěni. A pak dojde na bezbožné. Potom přijde sedm ran, největší utrpení, a od tohoto soužení bude Boží lid uchráněn. A když bude Ježíš Kristus přicházet, budou všichni probuzeni, kteří zemřeli od dob spravedlivého Abela. A půjdou s Ním do nebe a tisíc let v nebi budou soudit a hledět na to, proč nejsou i ti ostatní spaseni, kteří nejsou zaneseni v Knize.

Žijeme v těchto dnech, kdy bychom měli dělat všechno, jestli chceme jít tou cestou posvěcení. Jestli jsme skutečně na cestě, pak si sice musíme být jisti tím, že v našem životě přinášíme vítězství, ale naše důvěra nesmí být závislá na nás samotných. Nýbrž vždy na našem Spasiteli. Nikdy se nemůžeme chválit, snad jednou, když budeme plně čisti, když také budeme mít dokonalý přehled o svém srdci, co v něm máme, snad pak si budeme plně vědomi, tak jako Job, a budeme se moci zahledět a říct: „Dobře, všechno, co vidím, je moje spasení“, a pak budeme vyzkoušeni a pak to vyjde najevo. Když člověk prochází dobou 144 000, časem sedmi ran, bude na nich ukázáno (na 144000), že to nebyla chyba, jak se sami prozkoušeli. Obzvláště se sami prozkoušeli v tomto posledním čase. Uvidí všechno, co udělali, všechny hříchy, ale žádný z těch hříchů už nebudou považovat za svůj, nýbrž pouze za přibitý na kříž. A takto ustojí toto velké soužení všech soužení do té doby, až Otec otevře nebesa a oznámí konec.

Pro mě je důležité, abychom měli přehled o Petrových dopisech, který nedává ve svém listu svá jednotlivá učení kompletně, a proto bych chtěl,

i když by to nebyl nejzřejmější obraz, nicméně vést k tomu, abychom viděli, že Petrovi jde o lid připravený na druhý příchod. K tomu musí být člověk znovuzrozený, k tomu musí Kristus zvítězit v jeho životě, k tomu člověk musí projít soužením, a tím poznat svou hříšnost, a aby také opustil hříchy tím, že je ukřižuje. Člověk musí vést takový způsob života jak ve společenství, tak i v rodině, i na pracovišti, který odpovídá tomu, že jsme Boží děti. Způsob života se musí změnit. Začínáme od znovuzrození. Jsem na trati od doby, kdy vychází startovní výstřel, a jdu až do té doby, kdy Bůh zapečetuje svůj lid. A tak má člověk celistvý obraz těch dvou Petrových listů.

Člověk nemusí naučení někde různě sesbírávat. Ano, stojí také samostatně, ale když má člověk nějaké učení, které jen tak někde vytáhnul, pak to rychle může vést k oklamání, a to my přece nechceme. **Nechceme sejít z cesty.** Chceme jít cestou k našemu Vůdci, kterým není nikdo jiný než Kristus, až do chvíle, kdy k Němu vejdemo. Pak budeme jako On. A pak, jak doufám, nebude toto studium apoštola Petra něčím, co nás v den soudu odsoudí, ale doufám, že to pro nás bude v den soudu obrovskou pomocí, protože jsme se naučili, že máme naplnit naše poslání, že máme být pilní a konat, nárokovat si Boží trpělivost, dokud nedojdeme k cíli. Za našeho života nastane konec. O tom nemám žádných pochyb. Chtěl bych zůstat na té cestě a chtěl bych být nalezen jako věrný. Toužím obdržet Boží pečeť, tak jak si Bůh přeje, aby se stalo. A co chceš ty? Na tuto otázku si musíš odpovědět sám. Amen. ■

MUDr. HORST MÜLLER

Naším cílem je šířit radostnou zvěst o Pánu Ježíši a Jeho brzkém příchodu, a to prostřednictvím nejrůznějších médií, včetně tisku.

Společnost LIGHT CHANNEL TV připravuje každý týden studium sobotní školy pod vedením MUDr. Horsta Müllera.

Předkládáme vám překlad jednoho z videozáznamů.

Video přenosy v němčině můžete zhlédnout na

www.lightchanneltv.de

Přejeme Vám Boží vedení a požehnání při čtení tohoto textu. Prosme společně na modlitbách, aby Boží dílo postupovalo kupředu a abychom se připravili na Ježíšův příchod.